

Sygn. akt: I C 1140/20 upr

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Hubert Wnorowski
-----------------	-------------------------

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2021 r. w Kętrzynie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Gminy K.

przeciwko S. L.

odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego

na podstawie art. 199§1 pkt 2 kpc

postanawia:

1. odrzucić pozew,
2. przyznać radcy prawnemu H. K. wynagrodzenie za sprawowanie funkcji kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego w kwocie 132,84 zł (sto trzydzieści dwa złote i osiemdziesiąt cztery grosze) w tym kwotę 24,84 zł (dwadzieścia cztery złote i osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem należnego podatku VAT, które wypłacić z zaliczki uiszczonej przez powoda.

Sygn. akt: I C 1140/20

UZASADNIENIE

Powódka Gmina K. wniosła w pozwie złożonym dnia 18.12.2020r. o zasądzenie od pozwanego S. L. kwoty 3 683,12 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty. Wniosła także o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, opłaty od pozwu i opłaty za udzielone pełnomocnictwo. W uzasadnieniu wskazano, iż dochodzona powództwem kwota wynika z bezumownego korzystania przez pozwanego z lokalu stanowiącego własność Gminy K., a położonego w P. nr 32.

W odpowiedzi na pozew, ustanowiony w sprawie kurator dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego, wniósł o oddalenie powództwa w całości kwestionując je, co do zasady – jako nieudowodnione - a także zgłosił zarzut przedawnienia części dochodzonej kwoty. Wniósł również o zasądzenie wynagrodzenia za reprezentowanie nieobecnej strony.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 10.05.2019r. do tutejszego Sądu wpłynął pozew Gminnego Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. przeciwko S. L. o zasądzenie kwoty 3 683,12 zł wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu. Pozew ten został zarejestrowany początkowo za sygnaturą (...), a następnie w dniu 27 sierpnia 2019 roku – wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty – sprawie została nadana nowa sygnatura I C 1285/19.

W uzasadnieniu do pozwu wskazano, że pozwany S. L. na podstawie umowy najmu lokalu mieszkalnego zobowiązany był do regulowania ustalonych opłat czynszowych. Do pozwu załączona została „Lista nierozliczonych płatności.”, w której wskazano poszczególne kwoty składające się na sumę dochodzoną w pozwie. Załącznik do pozwu stanowiła też m. in. umowa o zmianę sposobu użytkowania, protokół zdawczo – odbiorczy, umowa z dnia 26 maja 2008 roku, wezwanie do zawarcia umowy najmu i wezwanie do zapłaty. Pismem procesowym z dnia 10 stycznia 2020 roku do akta sprawy załączona została umowa cesji wierzytelności z dnia 1 kwietnia 2019 roku, zawarta pomiędzy powodową spółką a Gminą K.. Z przedmiotowej umowy wynika, że cesjonariusz jako gminna spółka od 1 kwietnia 2008 roku administruje wszelkimi gminnymi lokalami mieszkalnymi, a Gmina K. przenosi na rzecz spółki wszelkie roszczenia wynikające z opłat czynszowych, a jedynie cesjonariusz jest umocowany do ich dochodzenia przed sądem.

Wyrokiem z dnia 9 listopada 2020 roku Sąd Rejonowy w Kętrzynie oddalił powództwo przeciwko pozwanemu S. L. i przyznał wynagrodzenie ustanowionemu w sprawie kuratorowi. Orzeczenie powyższe uprawomocniło się w dniu 17 listopada 2020 roku.

Dowód: dokumenty znajdujące się a aktach sprawy (...).

W dniu 22 grudnia 2020 roku do tut. Sądu wpłynął pozew Gminy K. o zapłatę kwoty 3 683,12 zł, jako pozwany wskazany został S. L.. Do pozwu załączona została „Lista nierozliczonych płatności.”, tożsama z tą załączoną do poprzedniego pozwu, a także umowy i wezwania stanowiące dowody w sprawie (...). W uzasadnieniu wskazano, że dochodzona kwota stanowi wynagrodzenie za bezumowne korzystanie przez pozwanego z lokalu mieszkalnego.

Dowód: pozew k. 3-9, załączniki do pozwu k. 11-20.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało odrzuceniu.

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Z kolei art. 366 k.p.c. stanowi: W yrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami.

Artykuł 366 wskazuje, że granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej obejmują nie to, co stanowiło granice powództwa, ale to, co stanowiło przedmiot i podstawę faktyczną rozstrzygnięcia w chwili wyrokowania. Zaznaczyć należy, że powagę rzeczy osądzonej mają zarówno wyroki uwzględniające, jak i oddalające powództwo, z zastrzeżeniem, że w przypadku orzeczeń o treści negatywnej wystąpić może instytucja znana jako *causa superveniens*, która dotyczy wygaśnięcia powagi rzeczy osądzonej wskutek zmiany okoliczności faktycznych stanowiących podstawę faktyczną w chwili wyrokowania. (A. Jakubecki [red.], Komentarz aktualizowany do art. 366 Kodeksu postępowania cywilnego, LEX nr 457683)

W ocenie Sądu Rejonowego nie budzi wątpliwości, iż pozew w zakresie kwoty 3 683,12 złotych dotyczy zapłaty roszczenia, które w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia w wyroku Sądu Rejonowego w Kętrzynie w sprawie o sygn. akt(...), wydanego w dniu 9 listopada 2020 roku. Jak wynika z akt sprawy (...) Gminne Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w K. wniosło pozew przeciwko pozwanemu S. L. o zasądzenie kwoty 3 683,12 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Podstawą roszczenia były opłaty za lokal stanowiący własność Gminy K. położony w (...)/5. Na dochodzoną kwotę złożyły się opłaty za wskazany powyżej lokal od 16 maja 2016 roku do 15 grudnia 2018 roku. Do pozwu w sprawie (...) załączona została lista płatności tożsama z listą założoną, jako załącznik do pozwu w niniejszej sprawie. Poza tym, powództwo oparte zostało na podstawie tych samych dokumentów, faktów i twierdzeń.

Jak wynika z przywołanych na wstępie przepisów, co do zasady także w przypadku oddalenia pierwszego powództwa niedopuszczalne jest wszczęcie kolejnego procesu o to samo roszczenie. W ocenie Sądu identyczność roszczenia nie

ogranicza się do sytuacji, w której okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania i tworzące podstawy sporu są tożsame. Zdaniem Sądu sformułowanie „o to samo roszczenie” użyte w treści art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. należy rozumieć jako stan obejmujący nie tylko roszczenia materialne, ale każde to samo żądanie, bez względu na jego przedmiot. Identyczność przedmiotową upatruje się również w sytuacji, gdy oba żądania wprowadzie nie są identyczne, lecz oparte na tej samej podstawie i zmierzają do tego samego celu, z tym, że główny skutek wywołany nowym pozwem jest logicznym przeciwieństwem skutku prawnego ustalonego w prawomocnym orzeczeniu (tak również J. M. w głosie do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 1991 r., III CZP 110/91, OSP 1993, z. 1, poz. 3)

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, iż postępowanie w zakresie kwoty 3 683,12 zł nie jest dopuszczalne, gdyż dotyczy należności objętej powagą rzeczy osądzonej i pozew w tym zakresie obejmuje kwotę objętą uprzednio wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy w Kętrzynie.

Zdaniem Sądu powaga rzeczy osądzonej nie została wyłączona, z uwagi na fakt, że w pierwszym procesie jako strona powodowa występowała gminna spółka, jako nabywca wierzytelności, a obecnie sama Gmina K. – jako pierwotny wierzyciel. Tożsamość stron procesowych, jako warunek istnienia powagi rzeczy osądzonej, skutkującej w późniejszej sprawie odrzuceniem pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., zachodzi zarówno wtedy, gdy w obydwu sprawach uczestniczą te same strony - bez względu na rolę procesową - jak i wtedy, gdy zamiast strony wcześniejszego procesu występuje jej następca prawny lub jak w analizowanym przypadku poprzednik prawny.

Koncepcja ujmowania rozszerzonej prawomocności materialnej w łączności z powagą rzeczy osądzonej, akceptowana jest przez przeważającą część doktryny, jak też znajduje odzwierciedlenie w judykaturze Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9.04.1963 r. III CR 26/63, OSNCP 7-8 z 1964 r. poz. 134, postanowienie z dnia 3 grudnia 1971 r., III CRN 361/71, OSPiKA 1972, nr 10, poz. 179, oraz z dnia 27 kwietnia 1999 r., III CKN 48/99, nie publ., postanowienie z dnia 30 listopada 2007 roku, IV CSK 267/2007). Na skutek cesji praw z tytułu egzekucyjnego nowy wierzyciel ma prawo uzyskać klauzulę wykonalności celem dochodzenia w drodze egzekucji roszczeń wynikających z tytułu, nie może natomiast żądać powtórnego zasądzenia tej samej należności od tego samego dłużnika. Takie też stanowisko zajął Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 10.06.1937 r. C I 2432/36, Z. U.. OSN 1936, poz.265, a także w uchwale składu 7 s. z dnia 05.05.1951 r. , Ł. P..689/50, PiP 1952, nr 2, str. 397). Przywołane orzeczenia Sądu Najwyższego zapadły wprawdzie na gruncie przepisów obowiązujących przed wejściem w życie ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku Kodeks postępowania cywilnego, jednakże poglądy w nich zaprezentowane nie straciły na swojej aktualności. Orzeczenia te w dalszym ciągu przytaczane są przez komentatorów oraz w literaturze przedmiotu (por. Komentarz, Kodeks Postępowania Cywilnego, art. 788 k.p.c. K. Piasecki, syst. infor. Legalis, publikacja Jacka Sadomskiego, komentarz do art. 788 k.p.c., zamieszczona na stronach internetowych Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości).

W zakresie tożsamości roszczenia i jego podstawy prawnej zauważyć należy, iż z załączonego do pozwu wezwania z dnia 14 grudnia 2010 roku wynika jednoznacznie, że od dnia 01 stycznia (...) K. będzie żądało od pozwanego odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu. Natomiast pismem z dnia 27 stycznia 2011 roku Gminne Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w K. wezwało S. L. do comiesięcznego wnoszenia opłat za użytkowany lokal mieszkalny nr (...) w budynku nr (...) w miejscowości P. w wysokości 94,90 zł.

Dowód: pisma z dnia 14.12.2010r. i dnia 27.01.2011r.

Prowadzi to zatem do konkluzji, że zarówno pierwotne powództwo, jak i te będące przedmiotem niniejszych rozważań dotyczy tego samego roszczenia, wobec tej samej osoby, na tej samej podstawie prawnej. Sam fakt użycia w uzasadnieniu od pozwu stwierdzenia, że jest to opłata czynszowa nie zmienia charakteru prawnego też należności, która od początku była wynagrodzeniem za bezumowne korzystanie z lokalu.

W konsekwencji, wobec prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie I C 1285/19 o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami, kolejny pozew dotyczący tego samego roszczenia podlega odrzuceniu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 kpc w zw. z art. 365 § 1 kpc i art. 366 kpc należało orzec jak w sentencji postanowienia.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc.

O wynagrodzeniu radcy prawnego H. K., kuratora ustanowionego dla pozwanego, której miejsce pobytu nie było znane Sąd rozstrzygnął zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, § 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w zw. z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych .